

Tove Jansson

MUUMIPAPAN UROTYÖT

WSOY

Tove Jansson

*Muumipapan
urotyöt*

Suomentanut Päivi Kivelä ja Laila Järvinen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Muminpappans bravader* ilmestyi 1950.
Uudistettu laitos *Muminpappans memoarer* ilmestyi 1968.
Ensimmäinen suomenkielinen painos ilmestyi 1963.
Suomennoksen tarkistanut Päivi Kivelä 2010.

Tekijän kuvittama

Taitto Päivi Lahtinen

Copyright © Tove Jansson 1950

ISBN 978-951-0-40570-3

Kustantaja WSOY
Yhteistyössä Bonnier Books Finland

Painettu EU:ssa

Sisällys

ESINÄYTÖS · 7

JOHDANTO · II

I. LUKU · 13

jossa kuvailen nurjaa lapsuuttani, elämäni ensimmäistä Tapausta ja järkyttävää öistä pakoani sekä kerron historiallisesta kohtaamisesta Fredriksonin kanssa.

2. LUKU · 33

jossa tuon Hosulin ja Juksun muistelmiini, esittelen drontti Edvardin ja kuvaan eloisesti Merenhuisketta ja sen ainutlaatuista vesillelaskua.

3. LUKU · 49

johon kirjaan muistiin ensimmäisen kunniakkaan pelastustyöni ja sen kuohuttavat seuraukset, muutamia ajatuksia ja kuvauksen tahmatassujen käytöksestä.

4. LUKU · 71

jossa kertomus purjehduksestamme meren yli huipentuu suurenmoiseen myrskykuvaukseen ja päättyy valtavaan yllätykseen.

5. LUKU · 84

jossa minä (annettuani pienen näytteen älykkyydestäni) kuvailen Mymnelin perhettä sekä Suurta Yllätysjuhlaa, jossa otan vastaan hurmaavia kunniamerkkejä Itsevaltiaan köpäläistä.

6. LUKU · 104

jossa perustan siirtokunnan ja koen kriisin sekä
manaan esiin Kauhujen saaren kummituksen.

7. LUKU · 125

jossa kuvaan uudistetun Merenhuiskeen loistavaa lähtöä
ja seikkailuntäyteistä koesukellusta meren syvyyksiin.

8. LUKU · 139

jossa kerron seikkaperäisesti Hosulin häistä, koskettelen
kevyellä tassulla dramaattista kohtaamistani
Muumipeikon äidin kanssa ja päätteeksi allekirjoitan
muistelmieni syvämieliset loppusanat.

JÄLKINÄYTÖS · 155

Esinäytös

Kerran kun Muumipeikko oli aivan pieni, hänen isänsä otti ja vilustui keskellä kuuminta kesää. Isä ei halunnut juoda kuumaa sokeroitua sipulimaitoa eikä hän halunnut mennä makuulle. Hän istui puutarhakeinussa ja niisti niistämistään ja sanoi sikarien maistuvan kamalilta. Koko nurmikko oli täynnä hänen nenäliinojaan, ja Muumipeikon äiti kantoi niitä pois pienessä korissa.

Kun nuha vain paheni, isä siirtyi kuistille ja istuutui keinuoliin kuonoa myöten huopiin käärittynä, ja äiti antoi hänelle kunnan rommitotin. Mutta silloin oli jo myöhäistä. Rommitoti maistui yhtä pahalta kuin sipulimaitokin, ja isä luopui kaikesta toivosta ja meni makaamaan vuoteeseensa pohjoiseen ullakkokamariin. Hän ei ollut koskaan aiemmin ollut sairaana ja otti asian hirveän vakavasti.

Kun kurkkukipu oli pahimmillaan, isä lähetti äidin hakemaan Muumipeikkoa ja Nuuskamuikkusta ja Nipsua, ja he kokoontuivat vuoteen ympärille. Isä kehotti heitä muistamaan aina, että he olivat saaneet elää elämänsä aidon seikkailijan kanssa, ja pyysi Nipsua hakemaan merenvahasta tehdyn

raitiovaunun, joka oli salongin lipastolla. Mutta isän ääni oli niin käheä, ettei kukaan saanut selvää hänen sanoistaan.

Kun he olivat käärineet hänet peittoihin ja voitotelleet ja lohdutelleet ja antaneet hänelle karamelleja ja aspiriinia ja hauskoja kirjoja, he menivät taas ulos auringonpaisteeseen.

Isä jäi makaamaan ja kiukuttelemaan, kunnes nukahti. Kun hän illansuussa heräsi, kurkku tuntui hiukan paremmalta mutta hän oli edelleen kiukkuinen. Hän soitti sängyn vieressä olevaa ruokakelloa, ja Muumipeikon äiti tuli heti portaita ylös ja kysyi hänen vointiaan.

– Viheliäinen olo, sanoi isä. – Mutta samapa tuo. Juuri nyt on tärkeintä, että kiinnität huomiosi minun merenvahasta tehtyyn raitiovaunuuni.

– Siihen salongin koristeeseen? sanoi äiti hämmästyneenä. – Mitä siitä?

Isä nousi istumaan vuoteessa. – Etkö tosiaankaan tiedä, miten tärkeä rooli sillä oli minun nuoruudessani? hän kysyi.

– Niin, se taisi olla jonkinlainen arpajaisvoitto tai jokin, sanoi Muumimamma.

Isä ravisti päätään, niisti ja huokaisi.

– Sitä minä arvelinkin, hän sanoi. – Entä jos olisin kuollut flunssaan tänä aamuna? Silloin kukaan teistä ei tietäisi yhtään mitään raitiovaunun tarinasta. Luultavasti monen muunkin tärkeän asian laita on samoin. Olen kyllä kertonut teille nuoruudestani, mutta te olette tietysti unohtaneet kaiken.

– Ehkä jonkin pienen yksityiskohdan sieltä täältä, myönsi äiti. – Muistikuvathan hämärtyvät vähitellen... Haluaisitko nyt päivällisesi? Meillä on kesäkeittoa ja mehukiisseliä.

– Tylsää, sanoi isä synkästi. Hän kääntyi seinään päin ja yski ontosti.

Muumipeikon äiti katseli häntä hetken. Sitten hän sanoi:

– Tiedätkö mitä, löysin ison kirjoitusvihkon kun siivosin ullakkoa tässä taannoin. Mitä jos kirjoittaisit kirjan nuoruudestasi?

Isä ei sanonut mitään, mutta lakkasi yskimästä.

– Sehän sopisi hyvin nyt kun olet vilustunut etkä voi kuitenkaan mennä ulos, jatkoi äiti. – Eikö niitä sanota muistelmiksi, siis kun joku kirjoittaa elämästään?

– Vai muistelmat, sanoi isä.

– Ja sitten voisit lukea meille ääneen mitä olet kirjoittanut, sanoi Muumipeikon äiti. – Esimerkiksi aamiaisen ja päivällisen jälkeen.

– Ei se niin nopeasti käy, tuhahti isä ja työntyi esiin huopien alta. – Älä kuvittele että kirjan voi kirjoittaa noin vain. Minä en lue ääneen sanaakaan ennen kuin kokonainen luku on valmis, ja ensin luen vain sinulle ja vasta sitten toisille.

– Niin, siinä voit olla oikeassa, sanoi äiti. Hän kiipesi ullakolle ja etsi kirjoitusvihkon.

– Miten hän voi? kysyi Muumipeikko.

– Paremmin, vastasi hänen äitinsä. – Ja pysytelkää nyt oikein hiljaa, sillä tänään isä aloittaa muistelmiensa kirjoittamisen.

Johdanto

Minä, Muumipeikon isä, istun tänä iltana ikkunani ääressä ja näen kiiltomatojen kirjovan salaisia merkkejään puutarhan samettisessa pimeydessä. Katoavia kiemuroita lyhyestä mutta onnellisesta elämästä!

Perheenisänä ja talonomistajana muistelen kaiholla myrskysisää nuoruuttani, kun nyt käyn sitä kuvailemaan ja muistelmakynä tärisee epäröiden kypälässäni.

Mutta vahvistan itseäni vaikuttavilla viisauden sanoilla, jotka löysin erään toisen suuren persoonan muistelmista ja toistan tässä: ”Kaikkien, jotka ovat saaneet maailmassa aikaan jotakin hyvää tai jotakin minkä katsotaan olevan hyvää, pitäisi, olivatpa he mitä säätyä tahansa mutta kunniallisia ja totuutta rakastavia, kirjoittaa omakätisesti kuvaus elämästään, mutta älkööt he kuitenkaan ryhtykö tähän kauniiseen tehtävään ennen kuin ovat saavuttaneet neljänkymmenen vuoden iän.”

Katsoisin saaneeni aikaan melkoisesti hyvää ja vielä enemmän sellaista, mikä omasta mielestäni tuntuu hyvältä. Olen myös aika kiltti ja pysyn totuudessa, ellei se ole liian pitkästyttävä (ikäni olen unohtanut).

Niin, annan periksi perheelle, joka taivuttelee ja pyytää minua kertomaan itsestäni, sillä kieltämättä on hyvin houkuttelevaa ajatella, että kirjaani luetaan kohta koko Muumilaaksossa!

Olkoot vaatimattomat muistiinpanoni iloksi ja opiksi kaikille muumipeikoille ja erityisesti omalle pojalleni. Muistini, joka oli aikoinaan erinomainen, on tosin käynyt hieman huonoksi. Mutta lukuun ottamatta joitakin pieniä liioitteluja

ja vaihdoksia, jotka varmasti vain korostavat paikallisväriä ja lisäävät eloisuutta, tulee tästä omaelämäkerrasta täysin totuudenmukainen.

Hienotunteisuudesta eräitä vielä elossa olevia henkilöitä kohtaan olen toisinaan vaihtanut esimerkiksi vilijonkat hemuleiksi tai kampsut siileiksi ja niin edelleen, mutta lahjakas lukija ymmärtää varmasti joka tapauksessa, miten kaikki oikeastaan kävi.

Lisäksi hän tulee havaitsemaan Juksun Nuuskamuikkusen salaperäiseksi isäksi ja toteaa ilman epäilyksen häivää Nipsun polveutuvan Hosulista.

Sinä pieni ymmärtämätön lapsi, joka uskot isäsi olevan arvokas ja vakava henkilö, lue tämä kertomus kolmen isän elämyksistä ja opi siitä, ettei isillä ole kovinkaan paljon eroa (ainakaan silloin kun he ovat nuoria).

Olen velkaa itselleni, aikalaisilleni ja jälkeeni tuleville kuvauksen meidän ihmeellisestä nuoruudestamme, josta ei puuttunut seikkailuja. Ja uskon, että lukiessaan moni kohottaa mietteissään kuononsa ja huudahtaa: Siinäpä muumi-peikko! tai: Se vasta oli elämää! (Voi kauhistus, miten tunnen itseni juhlalliseksi.)*

Lopuksi tahdon kiittää lämpimästi kaikkia, jotka vaikuttivat aikoinaan siihen, että elämästäni on tullut se taideteos, joka se kiistattomasti on, erityisesti Fredriksonia, hattivatteja ja vaimoani, Muumipeikon ainutlaatuista äitiä.

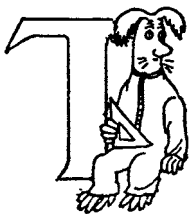
MUUMILAAKSOSSA ELOKUUSSA

Tekijä

*Jos nyt tosiaankin luette läpi muistelmani, ehdottaisin että aloitatte uudelleen alusta.

Ensimmäinen luku

jossa kuvailen nurjaa lapsuuttani, elämäni ensimmäistä Tapausta ja järkyttävää öistä pakoani sekä kerron historiallisesta kohtaamisesta Fredriksonin kanssa.

Tuulisena ja ankeana syysiltana kauan sitten löytyi tavallinen ruskea paperipussi muumien löytölasten kodin portailta. Ja pussissa makasin minä, melkoisen huolimattomasti sanomalehtiin käärittynä.

Kuinka paljon romanttisempaa olisikaan ollut, jos minut olisi pantu sammalvuoteelle kauniiseen pieneen koriin!

Hemuli, joka oli perustanut löytölasten kodin, harrasti kuitenkin tähdistä selittämistä (kotitarpeiksi) ja pani ymmärtävistä kyllä merkille tähdet, jotka hallitsivat minun maailmaantuloani. Ne viittasivat erittäin harvinaisen ja lahjakkaan muumipeikon syntymään, ja Hemulia alkoi siis huolestuttaa, että hän joutuisi kanssani hankaluuksiin (nerojahan pidetään yleisesti epämiellyttävinä, mutta ainakaan minua se ei ole koskaan häirinyt).

Tähtien asema on merkillinen asia! Jos olisin syntynyt pari tuntia aikaisemmin, minusta olisi tullut hurja pokenpelaaja, ja kaikki jotka syntyivät parikymmentä minuuttia myöhemmin tunsivat vastustamatonta pakkoa liittyä

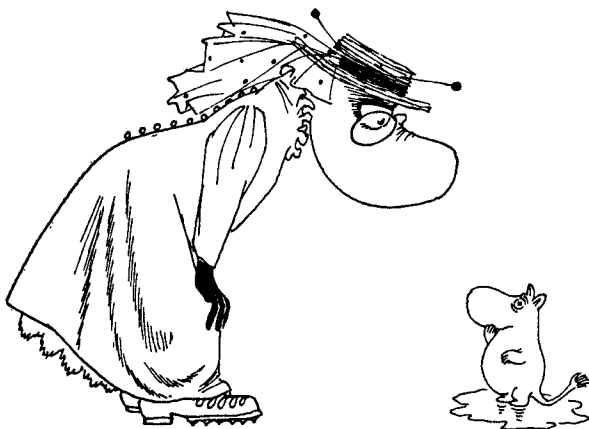
hemulien vapaaehtoiseen soittokuntaan (isät ja äidit eivät voi olla kyllin varovaisia saattaessaan lapsia maailmaan, ja suosittelenkin jokaiselle mitä tarkimpia laskelmia).

No niin, kun minut nostettiin pussista, aivastin kolme kertaa ja hyvin päättäväisesti. Se saattoi merkitä jotakin!

Hemuli kiinnitti sinetin häntääni ja leimasi siihen maagisen numeron kolmetoista, koska hänellä oli kaksitoista löytölasta ennestään. He olivat kaikki yhtä vakavia, tottelevaisia ja kunnollisia, sillä Hemuli ikävä kyllä pesi heitä useammin kuin otti syliinsä (hän oli juuri sitä tyyppiä, jolta puuttuu tyystin vivahteiden taju). Rakkaat lukijat, kuvitelkaa muumitalo, jossa kaikki huoneet ovat suorassa rivissä, nelikulmaisia ja samalla pilsnerinruskealla värillä maalattuja. Ettekö usko minua? Muumitalossa kuuluu olla hämmästyttäviä mutkia ja salakammioita, portaita, parvekkeita ja torneja, te sanotte. Ei siinä talossa! Ja mikä vielä pahempaa: kukaan ei saanut nousta yöllä syömään, juttelemaan tai kävelemään. (Häidin tuskin saimme käydä pissallakaan!)

En saanut tuoda kotiin mukavia pikkuotuksia ja pitää niitä sängyn alla. Minun täytyi syödä ja peseytyä tietyllä kellonlyömällä. Tervehtiessä minun täytyi pitää häntääni neljäkymmenenviiden asteen kulmassa. Kuka voi kertoa sellaisesta kyynelöimättä!

Seisoskelin usein eteisen pienen peilin edessä, katsoin syvälle surullisiin sinisiin silmiini ja yritin päästä perille elämäni salaisuudesta. Kuono tassujen varassa huokailin: – Yksin! Kylmässä Maailmassa! Kohtalo on Osani! ja muita surullisia sanoja, kunnes oloni alkoi tuntua hieman kevyemmältä.

Olin hyvin yksinäinen muumilapsi, niin kuin ainutlaatuiset lahjakkuudet usein ovat. Kukaan ei ymmärtänyt minua, kaikkein vähiten minä itse. Tietysti huomasin olevani erilainen kuin toiset muumilapset. Merkittävin ero oli se, etteivät toiset valitettavasti osanneet lainkaan ihmetellä ja hämmästyä.

Saatoin esimerkiksi kysyä Hemulilta, miksi kaikki oli niin kuin oli eikä päinvastoin.

– Sepä olisikin kaunista, sanoi Hemuli siihen. – Eikö näin muka ole hyvä? Hän ei koskaan selittänyt mitään kunnolla ja mielessäni vahvistui tunne, että hän yritti kiertää koko asian. Mitä milloin? ja Kuka miten? eivät merkitse hemulleille mitään. Saatoin kysyä häneltä, miksi minä olin minä enkä joku muu.

Ikävä juttu meille kummallekin! – Oletko käynyt pesulla? kuului Hemulin vastaus tähän tärkeään kysymykseen.

Minä jatkoin:

– Mutta miksi täti on hemuli eikä muumipeikko?

– Minun isäni ja äitini olivat hemuleita, kiitos ja kunnia, hän vastasi.

– Entä heidän isänsä ja äitinsä? minä halusin tietää.

– Hemuleita! huudahti Hemuli. – Ja heidän isänsä ja äitinsä ja isoisänsä ja isoäitinsä ja niin edelleen ja niin edelleen ja nyt menet pesulle tai muuten minä hermostun!

– Onpa kamalaa. Eikö heillä ole ollenkaan loppua? minä kysyin. – Onhan joskus täytynyt olla kaikkein ensimmäinen isä ja äiti?

– Siitä on niin kauan ettei siitä tarvitse välittää, sanoi Hemuli. – Ja miksi meillä pitäisi olla loppu? (Hämärä mutta itsepintainen aavistus sanoi minulle, että minuun itseeni liittyvä isien ja äitien jono oli ollut aika ainutlaatuinen. En olisi hämmästynyt, vaikka kapaloihini olisi kirjottu kuninkaallinen kruunu. Mutta voi! Mitä kertoo sanomalehtipaperi!?)

Eräänä yönä näin unta, että tervehdin Hemulia häntä väärässä kulmassa, nimittäin seitsemänkymmenen asteen. Kerroin hauskan uneni Hemulille ja kysyin, suututtiko se häntä.

– Unet ovat roskaa, hän sanoi.

– Mistä sen tietää? minä tivasin. – Ehkä se Muumipeikko josta näin unta on oikea ja se Muumipeikko joka seisoo tässä on vain tädin unta?

– Valitettavasti ei! Sinä olet kyllä olemassa, sanoi Hemuli väsyneesti. – Minä en jaksa sinun kanssasi! Minä saan sinusta päänsärkyä! Mitä sinusta oikein tulee tässä epähemulimaisessa maailmassa?

– Minusta tulee kuuluisa, selitin totisena. – Ja aion muun muassa rakentaa talon pienille löydetyille hemulilapsille. Ja he saavat kaikki syödä siirappivoileipiä vuoteessa ja pitää tarhakäärmeitä ja haisunäätiä sen alla!

– Sellaista he eivät ikinä halua, sanoi Hemuli.
Valitettavasti hän taisi olla oikeassa.

Niin kului varhaislapsuuteni jatkuvassa ja hiljaisessa ihmetelyssä. En tehnyt muuta kuin hämmästelin itseäni ja toistelin jatkuvasti Mitä milloin? ja Kuka miten? -kysymyksiäni. Hemuli ja hänen kuuliaiset löytölapsensa välttelivät minua parhaansa mukaan; sana miksi aiheutti heille selvästi huonon olon. Niinpä vaeltelin yksinäni Hemulin talon ympärillä autiolla, puuttomalla rannikolla ja pohdiskelin hämähäkinverkkoja, tähtiä ja pikkuotuksia, jotka vilistivät vesilätäköissä pyrstö kippurassa, sekä tuulta, joka puhalsi milloin mistäkin suunnasta ja tuoksui aina erilaiselta. (Myöhemmin olen saanut tietää, että lahjakas muumipeikko ihmettelee aina sitä mikä vaikuttaa itsestään selvältä mutta ei näe mitään hämmästelemistä siinä, mikä on tavallisesta muumipeikosta omistuista.) Se oli alakuloista aikaa.

Vähitellen tapahtui muutos: aloin pohtia oman kuononi muotoa. Lakkasin piittaamasta yhdentekevästä ympäristöstäni ja aloin mietiskellä yhä enemmän itseäni, mikä olikin kiehtovaa puuhaa. Lakkasin kyselemästä ja tunsin sen sijaan halua kertoa tunteistani ja ajatuksistani. Mutta voi, se ei kiinnostanut ketään muuta kuin minua itseäni.

Sitten koitti se kevät, joka osoittautui tärkeäksi kehitykselleni. Aluksi en ymmärtänyt, että se oli tarkoitettu juuri minulle. Kuulin tavanomaista piipitystä, murinaa ja surinaa, kun kaikki heräsivät talvilevöltä ja hyörivät kiireissään. Näin miten Hemulin tarkasti ruudutetulla kasvimaalla alkoi versoa ja kaikki mikä pisti esiin maasta oli kärsimättömyydestä ryppyistä. Uudet tuulet lauloivat öisin. Tuoksui

erilaiselta. Tuoksui muutokselta. Nuuhkin ja vedin vainua ja sain kasvukipuja käpäliini, mutta en ymmärtänyt vieläkään, että kaikessa oli kyse yksin minusta.

Lopulta eräänä tuulisena aamuna tunsin, että... niin, minä vain yksinkertaisesti tunsin. Ja kävelin suoraa päätä meren rantaan. Hemuli ei pitänyt merestä ja niinpä ranta oli kielletty paikka.

Siellä minua odotti merkittävä elämys. Ensimmäisen kerran näin itseni kokonaan. Kiiltävä jääkansi oli paljon suurempi kuin Hemulin eteisen peili. Näin kevättaivaan pilvien lentävän pienten, kauniiden, pystyjen korvien ohi. Lopultakin saatoin katsella koko kuonoani ja sen jatkona olevaa kiinteää, kaunismuotoista vartaloa käpäliin asti. Käpävät olivat oikeastaan ainoat jotka tuottivat pienen pettymyksen; niissä oli avuttomuutta ja lapsellisuutta, joka hämmensi minua. Ajattelin kuitenkin, että ehkä se menisi ohi ajan mittaan. Epäilemättä minun vahvuuteni oli pää. Mitä ikinä tekisinkin, en ainakaan pitkästyttäisi toisia. He eivät ikinä edes *ehtisi* katsoa niin alas kuin käpäliin. Lumoutuneena katselin kuvaani. Nähdäkseni sen paremmin laskeuduin vatsalleni jäälle.

Mutta silloin minä katosin. Jäljellä oli vain vihreä pimeys, joka liukui yhä syvemmälle. Epämääräiset varjot liikehtivät vieraassa maailmassa, joka eli piilossa jään alla. Ne näyttivät uhkaavilta ja hyvin houkuttelevilta. Minua alkoi huimata ja ajattelin: Entä jos putoaisin alas? Alas vieraiden varjojen joukkoon...

Ajatus oli niin kauhea, että ajattelin sen uudelleen. Syvemmälle, syvemmälle... Kaiken loppu! Yhä alemmas ja alemmas ja alemmas.

Olin aivan kuohuksissani. Nousin seisomaan ja tömistelin jäätä nähdäkseni, kestäkö se. Kyllä kesti. Sitten menin

kauemmaksi nähdäkseni, kestikö jää sielläkin, eikä se kestänyt.

Pulikoin äkkiä korvia myöten kylmässä vihreässä meressä, ja avuttomat käpäläni heiluivat pohjattoman syvyyden ja vaarallisen pimeyden yllä. Samaan aikaan pilvet purjehtivat taivaalla niin kuin mitään ei olisi tapahtunut, aivan rauhallisina.

Entä jos jokin uhkaava varjo söisi minut! Oli hyvin mahdollista, että se veisi toisen korvani mukanaan kotiin ja sanoisi lapsilleen: Syökää nyt ennen kuin se jäähtyy! Se on aitoa muumipeikkoa eikä sitä saakaan joka päivä! Tai sitten ajelehtisin rantaan murheellinen meriruohotukko korvan takana ja Hemuli itkisi ja katuisi ja sanoisi kaikille tuttavilleen: Voi miten harvinainen muumipeikko hän oli! Miksen käsittänyt sitä ajoissa...

Olin ehtinyt jo hautajaisiin asti, kun tunsin hännässäni varovaisen näykkäyksen. Joka ikinen hännällinen tietää,

miten arka tämä erityiskoriste on, ja miten herkästi huomaa jokaisen siihen kohdistuvan vaaran tai loukkauksen. Jätin kiehtovat haaveeni ja olin äkkiä tarmoa täynnä. Päättäväisesti kapusin jälle ja ryömin maihin. Rannassa sanoin itselleni: – Nyt olen kokenut Tapauksen. Se on ensimmäinen Tapaus elämässäni. Nyt minun on mahdotonta jäädä Hemulin luo. Otan kohtaloni omiin käpäliini!

Palelin koko päivän, mutta kukaan ei kysynyt miksi palelin. Se lujitti päätöstäni. Iltahämärissä revin lakanani pitkiksi suikaleiksi ja sidoin ne köydeksi. Kiinnitin sen ikkunalautaan. Kuuliaiset löytölapset katselivat, mutta eivät sanoneet mitään, mikä loukkasi minua. Iltateen jälkeen kirjoitin huolellisesti jäähyväiskirjeen. Se oli yksinkertainen mutta arvokas ja kuului näin:

Parahin hemuli

Tunnen että suuret tehtävät odottavat minua ja muumin elämä on lyhyt. Siksi lähdän täältä pois, hyvästi. Älä sure, minä palaan vielä kunnian laakerit kulmillani.

PS Otan mukaani tölkillisen kurpitsasosetta.

Hei hei, toivoo

eräs muumipeikko

joka ei ole samanlainen kuin muut.

Arpa oli heitetty! Kohtaloni tähtien johtamana lähdin matkaan, aavistamatta lainkaan ihmeellisiä tapahtumia, jotka minua odottivat. Olin vain hyvin nuori muumipeikko, joka surullisena vaelsi nummen yli ja huokaili solateiden autiutta, yön kaameiden äänien lisätessä yksinäisyyden tunnetta.

MUUMIPAPPA MUISTELEE NUORUUTTAAN

Muumipapan muistelmissa vakaasta perheenisästä kuoriutuu seikkailija, joka jo nuorena ottaa kohtalon omiin käpäliinsä karkaamalla löytölasten kodista. Pian hän tapaa Fredriksonin, Hosulin ja Juksun. Lentävä jokilaiva Merenhuiske kiidättää heitä seikkailusta toiseen.

Tarinasta selviää myös, miten pieni merenvahasta valmistettu raitiovaunu päätyi salongin peilin alle ja miten Muumipappa kohtasi Muumipeikon äidin. Harmainkin sumu voi värjäytyä ruusunpunaiseksi kuin Hemulin sunnuntaihatun harso.

www.wsoy.fi • T84.31

Kannen kuva: Tove Jansson

Kansi: Markko Taina

ISBN 978-951-0-40570-3

